

Р О М А Н

ІВАНИЧУК

*Дороги вальні
і невальні*

ЩОДЕННИКИ
1991—1994

ХАРКІВ
«Фоліо»
2016

5 вересня 1991 року.

Живемо в добі, коли політики або нічого не знають і не можуть передбачити майбутнє, або зовсім безсилі коригувати хід історії, коли закони впливають із несправедливих засад, а якщо і справедливими народжуються, то не є чинні; коли церква, виборсавшись із приниження і негодії, виконує не духовну, а політичну функцію, — тож на допомогу людям, які потрапили в безвихідь, а радше впали у зневіру, приходять, немов у середньовіччі, ворожбити, відьми й упирі, а теж змодернізовані види окултних сил — екстрасенси, контактери, інопланетяни. Можливо, вже десь бродить по нашій землі новітній Гришка Распутін...

Парадоксальним є те, що я пишу ці рядки через тиждень після того, як Верховна Рада УРСР проголосила Акт Незалежності України, і в день підняття над будинком українського парламенту синьо-жовтого прапора.

Сповнилась мрія багатьох поколінь українців — зруйнованих, знедолених, з'яничарених і уцілілих, сповнилась мрія мого життя!.. Так чому ж не перехлюпується через креш моєї душі радість, чому я не сміюся, не плачу з утіхи, чому нині, вихопившись із натовпу, який на майдані перед Верховною Радою кричав і «слава», і «ганьба», — геть подався з площі осамотнений і скулений, немов побитий пес, — я, депутат українського парламенту, член опозиційної Народної Ради, яка виборола для України

незалежність, і в незрозумілому смутку сиджу ось цілу ніч у своєму готельному номері...

Я врешті збагнув, від чого мій смуток. Гай-гай! Народи Європи в такий безмір віддалилися від нас, немов ті два азовські брати, що полишили третього на степовому перепапутті; третього залишили в його національному середньовіччі — з ворожбитами, відьмами й змодернізованими різновидами окультних сил, з нечинними законами, сплюндрованою більшовизмом землею, з розлінивленим і пропитим господарем тієї землі, з ордою непомності в людських душах — обкраденого — і розбудженого. Виборсуйся тепер сам зі свого середньовіччя, куди тебе загнали жорстока історія і твої власні добродушність та довірливість, доганяй своїх лукавих братів, що покинули тебе на безводді й безхліб'ї!

Благословилося на світ: над Києвом із кокона ночі проколюється тихий і погожий осінній ранок. І цей величний початок першого дня на вільній Україні раптом додає мені отухи: ніхто хай не думає, що з якихось там об'єктивних причин ми відкотилися у своєму розвитку на цілі століття, — ми таки знаходимося, якщо брати до уваги історію українського народу, в національному середньовіччі і мусимо знайти в цій реальності найвищий оптимізм.

Бо, коли б лише припустили, що живемо такі, як є, у пізньовіччі, за яким неминуче приходить кінець національного життя, і ми опинилися на митниці з порожніми торбами, — втратили б потребу працювати і ніколи нічого не змогли б передати незнаним нам сьогодні прийдешнім земним чи то космічним цивілізаціям.

Не винні ми, що залишилися позаду, та винні будемо, якщо не окреслимо чітко місця свого знаходження. Тому я стверджую (не з мотивів пісного патріотизму, а з тверезого усвідомлення нашої реальності): українська нація, ще молада й сповнена енергії, вийде дужою із свого середньовіч-

чя, бо так хоче світова гармонія, яка, не буваючи ніколи ущербленою, не зможе обійтися без державного досвіду п'ятдесятимільйонного українського народу.

Я беззастережно вірю у справжню незалежність України, і для цього не потрібно бозна-якої одержимості, бо творення самостійної Української держави вже ціле століття відбувається на моїх очах.

Не перебільшую. Моє свідоме життя, до якого я додаю життя моїх батьків, бо вони мене виховали і стали первнем моєї свідомої сутності, триває від початку нашого століття. Моє життя пройшло через спробу творення української державності в 1917—1921-х роках, вигартувалось у трагедії сорокових років і посідає певне місце в нинішній боротьбі за незалежність України, в якій я фігурую як недосвідчений політик і досить досвідчений письменник.

Хочу розповісти про своє життя в контексті кількадесятилітньої історії мого народу. Благослови, душе моя, Господа за те, що прилучив мене до боротьби за волю України...

Чи то ж само прийшло в мою свідомість те болісне прагнення віддати свою посильну жертву на вівтар нашої незалежності?

Напевне, так. Неволя навіть тоді, коли в рідній хаті панує достаток і в сім'ї ніхто не має найменшої уяви про голод, коли ласкава мати вчить свого мізинчика доброго тону, змалку готуючи його до елітарного життя, коли батько, сільський учитель, помітивши в своєму синові пристрасть до книг, створює для нього сувору систему читання, а в хаті ж повно різноманітної літератури, коли сільські хлопчики-ровесники задрять твоїй ошатності й чистоті, — навіть тоді з повітря, з прочитаних книжок, з тривожних перешіптувань батька з матір'ю, бідкань селян, що приходили до вчителя за порадою, з тужливих пісень учительської служниці-сироти, з бравого вигляду пихато-

го жандарма в «рогатівці», з перемовлянь портретів Тараса Шевченка та Івана Франка (не сумнівайтесь, я добре чув, стоячи під дверима спальні, коли нікого не було в хаті, як гримотять їхні то урочисті, то гнівні голоси) — з усього цього спадала на мене сіра мряка принизливої задушливості, що відчужувала мене від чарівної природи і накочувалася звідусіль у моєму зеленому Трачі, мов повінь, і я боляче відчував, що краса світу не належить ані мені, ані батькові, ані трацьким селянам, а комусь чужому, може, тому жандармові в кашкеті з ремінцем попід шиєю, а певне, і не йому, а комусь іншому, вищому і сильнішому, якого я не бачив і не знав, а відчував його присутність повсюдно, — і була це неволя.

Я виростав у ній, але без неї у душі, я завжди у своєму свободолюбстві був вільний, бо вільний є той, хто не скорюється. Не ставлю собі цього в заслугу — почуття свободи властиве людині як дихання, а втім, були й сильніші за мене. Це ті одиниці, яких, зрештою, набереться в нас цілий легіон: вони без жодної перспективи (з точки зору не політики, а невольничої непроглядності у щоденному побуті), спонукані винятково свободолюбством, чинили одчайдушний викличний опір і свідомо йшли в тюрми та на муки — в Березу-Картузьку, в застінки НКВД, гестапо. КГБ; я ж вибрав для себе місток товщиною з волосинку, по якому самостійно рушив, балансуючи між синім небом угорі і чорним Стіксом внизу, і аж тепер, коли щезла загроза покари за непокірність, я збагнув, що треба було мати чуйний вестибулярний апарат порядності, щоб не схибнути і не впасти в те багно, яке внизу чекало на мене і з якого вибратися було б уже неможливо.

А падали...

Трагічна доля спостигла знаного українського поета, колишнього мого друга Бориса Олійника, який, ступаючи по тому волосинному містку, сягав обома руками за марними принадами нагород, звань, посадових крісел — і

схибив, спокушений облудним блиском тимчасової слави. Я переконаний, що наодинці із собою він нині передумує трагедію свого творчого життя. Бо ж не може бути такого, щоб приятель Івана Драча, Дмитра Павличка, Анатолія Шевченка, зрештою — Грицька Тютюнника! — так безнадійно захряс у ренегатстві. Ще ж не зірвані всі мости — можна покаятися перед народом!

Гай-гай, Борисе... У тяжкі часи брежньовського безпросвіття ви удвох з Юрієм Мушкетиком мали мужність 1967 року надрукувати в журналі «Дніпро» мою «Спрагу», за що тяжко потерпіли і не каялися; ти сміливо виголошував палку промову на могилі Володимира Підпалого, за що тебе цькували кагебісти; а скільки вечорів і ночей ми провели з тобою у твоїй і моїй хатах, тихо розмовляючи про незалежність України і присягаючись віддати своє життя за неї... А нині ти прагнеш реанімувати злочинну комуністичну партію, яка знищила мільйони українських життів і душ, ложно мовлячи, що борешся за Україну. І не хочеш бачити, і очі заплющуєш на очевидне: Україна зможе стати вільною тільки тоді, коли назавше скине із себе пута більшовицької ідеології, яка брехнею і підступом безупинно, немов шашіль, руйнує в людині те, що робить її людиною, — особистість. А ознаками особистості є гордість, незалежність, господарність, національна свідомість. Чи ж не з цими природними людськими якостями майже вісім десятиліть так нещадно змагався червоним вогнем і брехливим словом більшовизм, залишаючи за собою моторошні цвинтарища у Биківні, під Вінницею, в Дем'яновому Лазу, в Дрогобичі, у кожному місті, містечку і селі, а найпустошливіші — в людських душах. Яка ж трагедія спостигла нашу націю, коли ми нині задумислюємося над тим — проголосує чи не проголосує український народ за Україну, коли відомий український поет на чужинецькому найвищому форумі заявляє свій протест проти суверенності власної держави!

ЗМІСТ

Книга перша. БЛАГОСЛОВИ, ДУШЕ МОЯ, ГОСПОДА!... 5

Книга друга. МАНДРІВКИ БЛИЗЬКІ І ДАЛЕКІ. 353